

Šventoji Marija Goreti (1890 - 1902).

1890 m. vidurio Italijoje gimė mergaitė Marija Teresė Goreti (*Goretti*), kuri vėliau buvo paskelbta šventąja seksualinės prievartos aukų bei nekaltybės globėja.

Marija gimė daugiavaikėje šeimoje, o kai jai buvo devyni metukai, mirė jos tėvas – pagrindinis šeimos ramstis.

Darbo ieškanti mama su vaikais buvo priversta nuomotis būstą viename name kartu su kita šeima, o pamaldžioji dukra Marija nuolat rūpinosi jaunesniais savo broliais bei seserimis.

Kai Marijai Goreti buvo 11 metų į jos kambarį užėjo kaimynas Alesandras Serinelis, kuris bandė mergaitę išprievartauti. Mergaitei pasipriešinus, Serinelis pradėjo badyti ją peiliu. Mažoji Marija buvo nugabenta į ligoninę ir įvardijo užpuoliką, tačiau esant itin sunkiems sužeidimams išgyveno tik vieną dieną. Prieš mirtį mergaitė atleido savo skriaudėjui bei palinkėjo patekti jam į dangų. Žudikas Alesandras Serinelis, kuriam tuomet buvo 20 metų, kalėjime atsivertė. Kalėjime žudikas atgailavo už savo nusikaltimus, tapo itin pamaldžiu krikščionimi, po išlaisvinimo nuvyko prašyti atleidimo pas Marijos motiną. Paskutinį savo gyvenimo laikotarpį praleido pranciškonų vienuolyne, tačiau ne kaip vienuolis, bet kaip paprastas darbininkas, kuklus ir pamaldus vienuolių pagalbininkas.

1950 m. popiežius Pijus XII paskelbė Mariją Teresę Goreti šventąja kankine. Šio akto paskelbimo metu dalyvavo ir jos žudikas Alesandras Serinelis, nugyvenęs likusį atsiskyrėlišką gyvenimą vienuolyne ir miręs 1970 metais.

Juodoji motina – šventoji Bachita (1869 – 1947)

1869 m. Darfūro kaimelyje Sudane, gausioje šeimoje gimė mergaitė. Kaip mergaitę pavadino tėvai, nežinome, nes ji pamiršo savo, motinos, tėvo, brolių ir seserų vardus, tik prisiminė, kad augo laiminga.

7 metų mergaitė buvo pagrobta, žiauriai sumušta ir parduota į vergiją. Taip prasidėjo 10 metų trukusi vergija. Jai buvo suteiktas vardas Bachita, kuris reiškė „laiminga“. Mažoji Bachita prisižiūrėjo makabriškų vaizdų, pati buvo mušama, tad suprato, kad paskutinėmis jėgomis turi eiti, nepargriūti, kitaip ją pribaisgs.

Vergų pirklys padovanojo ją savo dukrai kaip žaislą. Ji buvo laikoma būtent tuo. Turų generolo namuose plakdavo ir daužydavo vergus tol, kol jie kruvini pargriūdavo. Vergių kūnuose skustuvu buvo daromi sudėtingi centimetro gylio piešiniai, o į griovelius pildavo druską. Tą druską nuolat papildydavo ir įtrindavo. Kai kurios neišgyveno, bet Bachita liko gyva ir po 2 mėnesių pagijo.

Mergaitė užaugo ir manė, kad būti verge blogai, bet natūralu. Vieni vergai, kiti šeimnininkai.

Nors buvo darbšti, gero būdo, nuolanki, ji buvo mušama, seksualiai prievartaujama. Bachita buvo vergė – su ja galėjo daryti ką tik nori, tenkinti pačius žemiausius instinktus, tačiau jos siela visuomet buvo laisva ir padėjo išlaisvinti ir jos kūną.

1883 m. ją pardavė Kalistui Legnani, Italijos konsului Chartume, Sudane. Taip ji pateko į normalius namus, kur su ja buvo žmoniškai ir normaliai elgiamasi.

Po dvejų metų konsulas pasiėmė Bachitą į Italiją ir atidavė ją savo draugui Augustui Michieli. Bachita tapo Mimos Michieli aukle. Mergaitė taip pamilo savo juodaodę auklę, kad net miegojo viename kambaryje ir vadino ją savo Juodąja mama. Ji turėdavo lydėti Miminą į Venecijos katechumenų mokyklą, kurią prižiūrėjo Kanosos seserys. Bachita pajuto troškimą priklausyti Katalikų Bažnyčiai. Ji buvo pakrikštyta ir sutvirtinta 1890, priimdama Jozefinos vardą.

Ponai Michieli norėjo Jozefiną pasiimti su savimi, į Afriką, kur išsikraustė visa šeima. Jozefina atsisakė vykti. Buvo pradėtas teismo procesas, kuriame Kanosos seserys ir Venecijos patriarchas liudijo Jozefinos naudai. Teismas nusprendė, kad kadangi vergovė Italijoje uždrausta, Jozefina iš tikrųjų buvo laisva jau nuo 1885 m

Jozefina įstojo į Šv. Magdalenos Kanosietės seserų vienuolyną 1893 m. . 1902 m. ji buvo perkelta į miestą netoli Veronos, kur ji kitom sesėm padėjo virdama valgyti, siūdama, siuvinėdama ir pasitikdama lankytojus. Netrukus ji tapo vaikų, lankusių seserų mokyklą, ir vietinių žmonių numylėtine. Kviesdama daryti gerus darbus, sakydavo: „ Padarykime Šeiminką patenkintą.“ Juodaodė sesuo vienuolė, buvo tikra meilės, nuolankumo ir kantrumo liudytoja. Sirgdama sunkia vėžio forma, sakė, kad atleidžia ir visai nepyksta ant savo skriaudėjų vergovės metais, už juos meldžiasi. Kai atėjo agonija ir ėmė kliedėti, atgijo vergijos išgyvenimai, ji vis prašė: „Atleiskite truputį grandines, nes labai spaudžia.“ 1947 m mirė Skijaus vienuolyne. Jos kūnas po mirties nesustingo.

Pirmieji žingsniai jos beatifikacijos link prasidėjo 1959 m. Palaimintą ją ji buvo paskelbta 1992 m., šventąja - 8 metais vėliau.

Jozefinos kūnas buvo sužalotas tų, kurie ją pavertė verge, bet jie negalėjo paliesti jos sielos. Jos krikštas parodė jai kelią išsilaisvinimo link, o tuomet - tarnystei Dievo žmonėms bei Kanosos seserims.

Ji dirbo daugeliui „šeimininkų“, tačiau galiausiai buvo laiminga galėdama kreiptis į Dievą kaip į tikrąjį šeimininką ir priimdama viską kaip Dievo valią jai.

Šventoji yra paskelbta visų prispaustųjų bei pavergtųjų ir Sudano globėja bei užtarėja.